

1 skyrius

**Gegužė – sekėjų 1000 –
įrašų 15 – laikų 1200**

— **N**agi, Nadia, nusmauk liemenėlės petnešėlę. Lyg ke-
tintum parodyt daugiau...

– Žinai, tokios provokacijos manęs neįtikina.

– Atsirado šventeiva. Galvok kaip apie niekuo dėtą užuo-
miną.

– Na gerai, tebūnie.

Anksčiau niekada nebūčiau sakiusi „gerai“ prieš savo va-
lią, tačiau jei noriu, kad sekėjų būtų daugiau, neturiu kitos iš-
eities – reikia žaisti. Instagramą susikūriau daugiau nei prieš
dvejus metus ir tik vakar pasiekiau pirmą sekėjų tūkstantį.
Būkime atviri, visiškai fiasko. Kai kurios mano draugės tu-
ri daugiau kaip 3000 sekėjų, o Amanda per mėnesį surinko
beveik 6000 ir į jos sąskaitą įplaukė daugiau nei 15 000 *laikų*.
Tarytum magnetas traukia visus savo šviesiaplauke galvele,
medaus akimis ir... Patys suprantate, ką turiu omenyje, ypač
kai kalba pasisuka apie vaikus, kurie, Amandos gražbylys-
čių apkerėti, mainais prisiekia ištikimą sekėjo tarnystę.

– O dabar, Nadia, parodyk man ančiuko lūpas, tau jos pui-
kiai išeina.

Taigi, atsiduodu į Martos rankas, galinčias paversti mane socialinių tinklų karaliene. Marta telefono kamerą valdo kaip tikra profesionalė... Aišku, dvylikos jau turėjo *iPhone 6* su šimtą kartų geresne kamera nei seniena, tėvų man padovano-ta per tą patį dvyliktąjį gimtadienį. Šiandien jai priklauso aš-tuntas *iPhone* modelis, tačiau kaip išprotėjusi taupo kiekvieną centą ir pirks *iPhone X*. Anot Martos, su juo nuotraukos išeis stulbinančios.

– Gerai, dabar apsisuk ir nukreipk ilgėsingą žvilgsnį į hori-zontą, tarsi galvotum apie tą tipelį, dėl kurio tau plyšta širdis.

– Kokį tipelį, nesuprantu, – sakau susigėdusi.

Nejaugi Marta sužinojo apie Migelį? Niekam nieko nepa-sakojau, be to, tarp mūsų viskas baigta. Šiaip ar taip, buvo vos keli kvaili bučiniai, kurių neverta sureikšminti.

– Naivuolė, gi kalbu abstrakčiai. Įsivaizduok poną tobuly-bę ir kaip lauki jūsų būsimo susitikimo.

Kelias akimirkas prunkštaujame kurdamos saldžias isto-rijas, kurias taip mėgstame, nors iš tiesų nei viena, nei kita nenorime su kuo nors rimtai susitikinėti. Atrodo, Martą do-mina tik fotografės karjera ir mados tendencijos. Ji akylai ste-bi mėgėjų fotografų paskyras jutube ir instagrame, o neseniai pradėjo dalintis savo pačios nuotraukomis vienoje interneto svetainėje įmantriu pavadinimu. Martos darbai mane žavi ir jos vardas, esu tikra, skambės pasaulyje. Tik bijau, kad šlovei užgriuvus pamirš mūsų draugystę, kuri trunka nuo pagrindi-nės mokyklos iki gimnazijos. Kol kas vis dar esame neišskiria-mos, nors ir pasirinkome skirtingus dalykus.

Beje, kaip tik Martos skatinama pasiryžau šokti iš nuobo-džios kasdienybės į instagramo pasaulį ir išnaudoti savo ta-lentą gerai atrodyti beveik kiekvienoje nuotraukoje. Na, taip

sako ji. Aš sau niekada neatrodau graži ir apskritai matau tik išvaizdos trūkumus.

Padarome dar vieną kitą kadra ir grįžtame į mokyklą. Dėl fotosesijos teko paaukoti istorijos ir anglų kalbos pamokas. Istorija man mažiausiai rūpi, išlaikysiu ją ar ne – jokio skirtumo. Nejau vieną dieną ims ir prirėks žinoti, kas buvo Rusijos caras arba kas laimėjo prakeiktą Verdeno mūšį. Juk buvo toks?

Anglų kalbai, priešingai, skiriu dėmesio kasdien. Jei siekiu tarptautinės karjeros, šią kalbą turiu meistriškai valdyti, kad, žiūrėk, nepasirodyčiau apgailėtina idiotė mikčiodama per kiekvieną interviu.

Visos *influencerės*, kurias seku, laisvai kalba mažų mažiausiai angliškai, tačiau labai abejoju, kad bent viena jų paklausta atsimintų, kas laimėjo nelemtą pasaulinį karą.

Šiandien su Marta nusibeldėme iki paplūdimio. Tokios taisyklės: jeigu nori, kad sekėjų daugėtų, pirmiausia išsirink ypatingą fotosesijos vietą. Jūros peizažas, kaip žinome, amžina klasika. Kadangi šiuo metų laiku dar šaltoka, turėjome ne kartą laukti, kol išlįs pasislėpusi saulė. Tuomet staigiai nusimesdavau viršutinius drabužius ir pasistaipydavau prieš kamerą.

– Rytoj tau persiūsiu nuotraukas, – pažada Marta, kai išlipame iš metro ir artėjame prie mokyklos.

– Gerai, tik pirmiausia pagedaguok, juk supranti.

– Tai aišku, kaipgi kitaip? – vaidina įsižeidusią.

Nesuprantu, kam iš viso užsiminiau. Tik žiopleiai dalinasi nuotraukomis, prieš tai jų nepatobulinę viena tų nemokamų programų. Uždedi filtrą, galbūt vieną kitą smagų veidelį ir *vualia* – lieka tik paviešinti.

– Ir nepamiršk kojų... – dar priduriu.

Marta nusišypso ir iškelia nykštį į viršų, leisdama suprasti, kad viską ir taip puikiai žino.

Neapkenčiu savo kojų.

Iš visų kūno dalių jų nemėgstu labiausiai.

Jau nė nepamenu, kada pradėjo plėstis, lyg turėtų atskirą gyvenimą. Dar truputį, ir virs gremėzdiškomis muziejaus kolonomis, nors verčiuosi per galvą mėgindama suvaldyti šį beprotišką augimą. Du kartus per savaitę lankau pilateso arba plaukimo treniruotes. Kažkur girdėjau, jog tai padeda kontroliuoti kojų apimtis neišryškinant raumenų – na, taip pat noriu atrodyti kaip viena tų deformuotų geležinių kultūrisčių. O kur dar metus trunkanti dieta ir griežta produktų kontrolė. Į burną nededu nieko, kas galėtų nusėsti *kaip tik ten*.

Mano kojos toliau didėja.

Kai prieš kelerius metus pirmą kartą susirgau mėnesinėmis, kūnas ėmė bręsti ne visas, o atskiriomis dalimis. Visų pirma išryškėjo užpakalis, tuomet klubai ir krūtinė, kuri pasislėpusi laukė ypatingos akimirkos. Šiandien galiu džiaugtis krūtimis, su kaupu užpildančiomis liemenėlė, nors vos prieš pusantų metų buvau plokščia kaip lenta.

Nenustojo augti vienintelės kojos.

Štai kodėl prieš viešindama nuotraukas dažniausiai nukerpu dalį žemiau juosmens.

Į mokyklą grįžtu kaip tik prasidedant *labai įdomiai* filosofijos pamokai. Kol mokytojas postringauja apie aukštąsias materijas, atsidarau ir peržiūriu savo instagramo paskyrą. Matau kelis naujus *laikus* po nuotrauka, kurioje pozuuju ant Šventosios Šeimos bažnyčios laiptų. Ji daryta praėjusią savaitę lankant miesto istorinį centrą – negalėjau praleisti progos įsiamžinti tarp kultūros objektų. Marta blankiais šešėliais pa-

vertė šimtus *japoniukų*, mirgančių pirmame plane it vasaros saulės masinami drugeliai.

Kas iš tų poros *laiky*, jei jų nėra nė 80. Vienintelė mano nuotrauka, sulaukusi 100 paspaudimų, tai asmenukė, kurią pasidariau vidury koridoriaus močiutės bute per savo šešioliktąjį gimtadienį. Juk žinote senus butus su vitražiniais stiklais koridoriuose – nusišypsojo laimė pagauti akimirką, kai daugybė spalvotų švieselių atsispindėjo ant mano naujo balto megztinio. Be to, šiai nuotraukai pažymėti sugalvojau genialų žodžių žaismą: *#SpalvųBėgimas*, na, kaip tas beprotiškas spalvų festivalis, kurio dalyviai apibarstomi dažų milteliais.

Tikiuosi, Marta greitai atsiųs fotosesijos nuotraukas, taip maga jas išvysti. Gal pagaliau perkopsiu vargas aštuonias dešimtis. Trumpam užsisvajaju, kaip pavadinsiu naujas nuotraukas, nes juk svarbi kiekviena detalė.

Žvilgteliu į Amandos paskyrą, nors ir žinau, kad tik susigadinsiu nuotaiką. Ji viena tų tobulų merginų, nuo dvylikos nešiojanti klasės populiariosios karūną. Didelėmis krūtimis ir su gražuoliu parankėje, rengia fantastiškus vakarėlius savo trijų aukštų name ir kas mėnesį įkelia dešimtis nuotraukų. Vasarą su šeima atostogauja Majamyje, o žiemą – Alpėse. Tačiau ne viską lemia pinigai – mergaitė turi stilių.

Buvau visiškai teisi, nereikėjo čia lįsti. Amandos sekėjų toliau sėkmingai daugėja (jau daugiau nei 6000!), o nuotraukos *laikus* renka kaip ji pati gerbėjus gimnazistus. Didžiausio dėmesio sulaukusi nuotrauka turi beveik 3000 *laiky*; aišku, dar yra paplūdimyje. Joje Amanda, vilkinti miniatiūrinę oranžinį bikinį, turkio spalvos vandenyse žaidžia su delfinu.

Bene kas nors galėtų nukonkuruoti nelemtą delfiną?!

– Vėl klajoji virtualiam pasauly?

Mane išblaško Raketė – kita artima draugė, su kuria susipažinome trečioje klasėje. Per visus šiuos metus sulipome ne tik mes, bet ir mūsų šeimos, kelis sykius visi kartu atostogavome. Neįsivaizduoju savo gyvenimo be Raketės...

Bent prieš kelis mėnesius tuo neabejojau.

– Ne, man paprasčiausiai nuobodu, – sušnibždu, mokytojui tęsiant karštligišką monologą apie sofistus ir kitas žmonių rūšis.

– Turėtum rimčiau žiūrėti į mokslus, įsibėgėjo trečias trimestras ir ant kortos – visų metų rezultatai. Tau klius.

Iš tiesų man klius. Tačiau Rakelei taip pat, jei ir toliau bus apsėsta šitos naujos manijos visur siekti geriausių rezultatų.

Anksčiau kikendavome per pamokas ir prisigalvodavome aibę nesąmonių, bet gimnazija mūsų mielą rutiną apvertė aukštyn kojomis. It kokios erkės, įsisiurbė Raketės galvelėn idėjos apie atsakomybę ir kitas nuobodybes. Žinoma, vos tik nusprendė, kad bus ekonomistė, dirbs su verslo įmonėmis ir bla bla, jos ištikimiausiu draugu tapo vadovėlis.

Nesuprantu, kaip gali patikti ekonomika, juk tai pati nuobodžiausia profesija. Dėl jos mūsų su Rakele ryšys kasdien silpnėja. Manau, tai matau ne tik aš.

– Vienodai šviečia tas trečias semestras. Maldauju, kad tik greičiau baigtųsi, – kartoju Rakelei tryliktą kartą šiais mokslo metais.

Minutėlę ji žiūri į mane globėjišku žvilgsniu, kuri be saiko praktikuoja nuo tos dienos, kai susigalvojo galinti nardyti vertybinių popierių ir balansų rinkoje kaip žuvis vandenyje.

– O ką darysi, jei nepereisi į kitą klasę?

Na štai, didysis klausimas... ištikus mėnesius ėdantis mano smegenų ląsteles, nes, rodos, visam pasauliui daugiau niekas nerūpi, tik mano ateities planai.

– Būsiu *influencerė*, – atšauņu ir pati nusistebiu.

Dar niekada nesakiau to garsiai – žodžio, kurį nešiojau si giliai viduje. Pavargau būti klausinėjama, matyt, todėl išsprūdo savaime it ledkalnis, tūkstantmečius tūnojęs vandenyno dugne ir besiveržiantis į paviršių.

– Gal išprotėjai? – drėbteli Raketė, nuoširdžiai stebėdamasi.

Žiojuosi atsakyti, kad taip, išprotėjau, bet mūsų pokalbį nutraukia skvarbus mokytojo žvilgsnis, įspėjantis apie laukiančius nemalonumus. Tai jau antras kartas, kai mus sugauna plepant, tad trečias reikštų riebę minusą vertinimo lape.

Raketė lyg niekur nieko sutelkia dėmesį į filosofiją. Bandau sekti jos pavyzdžiu, bet nesėkmingai.

Iš tiesų noriu būti *influencerė*?

Vargu ar sugebėčiau paaiškinti smegenyse ką tik vykčius procesus, tačiau išvada aiški. Radau atsakymą, kurio ieškojau daugybę mėnesių.

Be abejonės, noriu.

Socialiniais tinklais naudotis pradėjau vienuolikos. Tuomet susikūriau netikrą feisbuko paskyrą ir, tėvams nieko nenučiuokiant, sėkmingai vaidinau aštuoniolikmetę. Per šį penkmetį supratau, kokį didelį malonumą man teikia galimybė dailintis gyvenimo akimirkomis ir sulaukti kitų internautų įvertinimo.

Aišku, atsiras idiotų, kurie manys turį teisę provokuoti merginas nešvankiais komentarais ar net atvirai flirtuoti, nors ir nerodome jiems nė kruopelytės dėmesio. Taigi, išskyrus kelis individus, virtuali bendruomenė tikrai draugiška.

Tiesa, jau keleri metai kaip nebesinaudoju feisbuku. Jį kuo toliau, tuo labiau užtvindo suaugusiųjų armijos su savo atostogų nuotraukomis ar antikos laikus menančia muzika.

Tądien, kai pamačiau, kad net mano teta susikūrė paskyrą, iš karto išsitryniau savąją ir persikėliau į instagramą. Taip pat turiu snapčatą, tačiau man jis pravertė tik pačioje pradžioje, kai nebuvo kitos vietos, kur galėtum kelti trumpalaikį turinį. Netgi pradėjau rašyti asmeninį tinklaraštį, tik vėliau jį apleidau ir dabar galvoju vėl atnaujinti. Be viso šito, esu sukūrusi savo kanalą jutube, nors juo naudojuosi labai retai... Tiksliau, visiškai nesinaudoju, nes nesugalvoju nieko įdomaus, ką galėčiau ten kelti.

Man patinka virtualus gyvenimas. Namuose tėvai linkę taikyti komendanto valandą, o galiausiai neturiu tiek draugių, kad kiaurą dieną bastyčiau laukais, todėl interneto platybės lieka vienintelė išėitis.

Įsivaizduokime sekmadienio popietę: tėtis žiūri futbolo varžybas, mama sulindusi į kompiuterio ekraną, brolis užsidaręs savo kambaryje... Ką veikiu aš?

Ogi bėgu nuo pilkos tikrovės į tinklaviečių prieglobstį. Jose galiu gimti iš naujo, atskleisti stipriąsias savo puses ir užglaistyti visa, kas man nepatinka. Neturiu būti miela, turiu tik tokia atrodyti; nesvarbu, jei nesu be proto liekna ar pakankamai įdegusi, juk bet kokį trūkumą ištaisys filtrai; kai šalia nieko nėra, nebereikia slėptis po drovumo kauke ar mikčioti kaip klounai...

Jeigu galiu apsimesti bet kuo, kodėl turėčiau likti savimi?

Nuskambėjus skambučiui į pertrauką, prie kabineto durų mane sustabdo Rakelė.

– Visai išprotėjai? – atnaujina nutrauktą pokalbį.

Rakelės tonas erzina. Juk aš jai neprikaišioju, kad virsta apkiautėle moksluoke.

– O tu ne?

Prieš atsakydama ji kelias sekundes susimąščiusi tyli.

– Tai du visiškai skirtingi dalykai.

– Koks gi skirtumas tarp mano noro tapti *influencere* ir šitos tavo užgaidos paskęsti finansinių planų ir absurdiškų grafikų šūsnyse?

– Ekonomika daug įdomesnė, nei manai, – Raketės balse girdžiu arogancijos gaidelę.

Arogantiška – štai kaip pavadinčiau savo draugę, kuriai be galo knieti įrodyti, kad yra sumanesnė.

– Bet kuo blogas mano tikslas? – neatstoju.

Ji žiūri į mane lengvai sumišusi, lys nesuvoktų, kaip galima užduoti tokį akivaizdų klausimą.

– Iš tiesų nori užsidirbti viešindama savo privatų gyvenimą socialiniuose tinkluose?

Dar viena, kuri nemato giliau nei viršelis.

Šįkart arogantiška būsiu aš.

– Turbūt girdėjai, kad daug merginų iš to susikrauna didžiulius pinigus – be apnuogintų krūtinių ar panašių intymumų. Jos sunkiai dirba reklamuodamos drabužius ir kitus produktus.

– Nė kiek neabejoju. Tų mergaičių kasdienybė turi būti labai įtempta, – kandžiai suprunksčia.

Nepakenčiu, kai žmonės teisia kitus, užuot pabandę juos suprasti, nors... prisipažįstu, pati dažnai taip elgiuosi.

– Tu nieko nesupranti, – sumurmu neslėpdama pykčio.

Raketė išspaudžia šypseną. Manau, ir ji pastebi, kad tarp mūsų žiojėjanti duobė tik platėja.

– Gal ir nesuprantu... Bet rimtai, *influencerė*?

Kito lūpose šis žodis skamba dirbtinai. Ir vis dėlto mano vizija aiškėja sulig kiekviena sekunde: noriu būti viena tų gar-

binamų merginų, susižeriančių didelius pinigus už kiekvieną žinutę, pasirodymą viešumoje ar madų šou.

Vargais negalais ištempiu likusias pamokas. Įprastai klauju padebesiais, o šiandien, atrodo, nuo minčių susprogsiu.

Aš tai padariau! Pati priėmiau sprendimą!

Mama nuolatos kartoja, kad esu profesionali neapsisprendėlė, kuri švaisto laiką atmesdama vieną variantą po kito, vieną po kito, ir taip be galo.

– Jūs su tėčiu vienodi, – įgelia nebeiškentusi mano dvejojimų.

Cha, tegu kritikuoja dabar, kai pagaliau žinau, ko noriu.

Pasibaigus pamokoms, atsainiai mosteliu Rakelei ir išsiučiu balso žinutę Martai. Viliuosi, kad spėjo sutvarkyti bent kelias nuotraukas. Ji atsako juokdamasi, ar tik nebūsiu ko prisirūkęsi: kai po fotosesijos grįžome į mokyklą, ji turėjusi tiek pat laisvo laiko kaip ir aš, taigi, nė kiek.

Iš tiesų tenoriu pasakyti, kad priėmiau galutinį sprendimą ir be jos neišsiversiu.

– Man reikia fotografės, – tuojau išsiučiu dar vieną žinutę.

Laukiu žaibiškos ir entuziastingos draugės reakcijos. Tačiau mano telefonas tyli. Matyt, nutrūko ryšys arba atsijungė nuo tinklo, kitų paaiškinimų nesugalvoju. Martos kabinetas mokyklos zonoje, garsėjančioje interneto trikdžiais, be to, ji skrupulingai taupo mobiliuosius duomenis. Ir vis dėlto nei viena, nei kita. Kol sužinau tikrąją priežastį, praeina daugiau nei trisdešimt sekundžių – baisi amžinybė.

– Nagi nagi, kaip suprantu, šis dosnus kvietimas reiškia, kad esu tinkama tik kaip asistentė ir apie *inflencerės* šlovę man nebent pasvajoti... Galbūt, bet ar reikėjo imti ir tėti, e?

Dabar esu ta, kuri tyli penkiolika sekundžių. Vajė, pakišau sau koją; kitą kartą žodžius rinksiu atsargiau.

– Ne! Ne! Norėjau pasakyti visai ką kita, – meluoju ir ji tai žino. – Turėjau omeny, kad tavo nuotraukos išaina genialios, tik tiek. Be abejo, veiksime išvien.

Marta nebedelsia. Ženkliukas ekrane rodo, kad puola rašyti iš karto.

– Būsiu tavo fotografė, nesu kvailė, – konstatuoja lyg niekur nieko.

Teks išmokti subtilesnių bendravimo manierų, nes, Dieve, kokie jautrūs šiais laikais žmonės.

Jau ruošiuosi atsakyti, bet gaunu dar vieną Martos žinutę.

– Man toli iki tavo išvaizdos, beje, abi puikiai žinome, kad nuotraukose atrodau siaubingai. Jei pati niekada nebūsiu princesė, turbūt mano pašaukimas – gražuolėmis versti tokias kaip tu.

Uffff!

Ir dar vieną.

– Ai, ir liaukis smerkusi savo kojas, girdi mane? Kiekvieną kartą klausydamosi pasižiūriu į savąsias ir... ak, kyla toks noras jas nukirpti. Kaip tuose vaikystės žaidimuose „Iškirpk ir aprenk lėlytę“.

Tuomet ilga pauzė. Mano eilė.

– Aš irgi mėgau karpyti lėlytes.

Nežinau, ką be pridurti.

– Grįžusi namo iš karto imsiuosi nuotraukų, – Marta pa-keičia temą. – Jeigu norėsi, taip pat galėsime aptarti mūsų strategiją. Su tūkstančiu sekėjų toli nenuėisi.

– Matai, man tavęs reikia, – pakartoju, tik šįkart visiškai nuoširdžiai.

– Taip, tau manęs reikia.

Žinučių srautas, bent jau kol kas, nutrūksta. Pirma diena, kai tariusi žinanti, ko noriu, o jau spėjau įskaudinti draugę... Gal net dvi.

Bus sunku išvengti pavydo ir apkalbų. Ne viena garsi *influencerė* duodama interviu yra sakiusi, kad dėl sėkmės teko paaukoti santykius su artimais žmonėmis, kurie arba per daug pavyduliavo, arba bandė pasitelkti draugės žinomumą asmeniniais tikslais.

Taigi, niekada neprarask budrumo.

Yra dar viena problemėlė. Anksčiau ar vėliau savo užmačią turėsiu iškloti tėvams. Kita vertus, kol kas nė pati nežinau, koks mano planas, tad ką doro jiems pasakyčiau. Suksiu galvą, kai ateis tam laikas... Jei apskritai ateis.

Grįždama namo lipu į autobusą. Šleptelėju, kur papuola, ir, kol važiuojame, įninku telefone ieškoti naujienų apie artėjančios vasaros tendencijas. Jutube permetu akimis savo mylimiausių *influencerių* kanalus: Dulseidos, Eskanes ir ypač Marijos Pombo, kuri išgarsėjo taip, kad net sulaukė pasiūlymo įgarsinti animacinį filmą.

– Šią vasarą pagrindinė spalvų derinimo taisyklė – daugiau jokios monotonijos. Atsisveikinkime su vienspalviais binikiniais, drąsiai laužykime nusistovėjusias normas... – skarde-na viena jų, lyg ruošūsi užimti Bastilijos tvirtovę.

– Jeigu norite, kad makiažo pagrindas neištirptų karštomis vasaros dienomis, *Essential* jums siūlo geriausią variantą. Dešimt procentų avokado ir tik natūralūs ingredientai. Pati išbandžiau ir, žiūrėkite, kaip tolygiai padengia odą... – instruktuoja kita.

Nemanykite, kad visa tai priimu už gryną pinigą. Galiu lengvai atskirti veidmainišką reklamą nuo nuoširdaus patarimo.

Čia net nepavykę kadrai nuo pradžios iki galo surežisuoti.

Galų gale nepretenduoju į aukštumas, kuriose skraido Dulseida ir kitos. Juk kalbame apie dešimtis ar šimtus tūkstančių sekėjų.

Man toli iki jų... Nežmoniškai toli.

Turiu sukurti planą. Galvoju apie ką nors veržlaus, provokuojančio ir leisiančio greitai įsitvirtinti. Jeigu mano skaičiavimai teisingi, privalau išgarsėti per ateinančius trejus ketverius metus, nes paskui bus per vėlu. Svajotojos, kurios iki dvidešimties nė karto nepatriukšmauja, karjerą baigia šios nė nepradėjusios.

– Mergaite, nematai, kad sėdi ne savo vietoje?

Grėsmingo veido senučiukė kelis kartus trinkteli man per koją metaline lazdele, kuria mosikuoja lyg kokia kvaištelėjusi nindzė iš filmo „Nužudyti Bilą“.

Tuomet savo mirtinu ginklu dar bakstelėja į mažytį informacinį ženklą, priklijuotą šalimais.

– Aš... Atleiskite, nepastebėjau.

Kaip ir to, kad autobusas spėjo prisipildyti keleivių ir vargiai rasi laisvą vietelę.

– Taip taip, nepastebėjai, – burba po nosimi močiulytė, tupdydama stambų kūną ant sėdynės, kurią jai ką tik užleisdau. – Jaunimas šiandien težiūri į aparaičių ekranus, jam nė motais senos moterys, vos bepastovinčios ant kojų.

– Aš... ne... – kol lemenu atsiprašymą, beveik pražiopsau savo stotelę.

Senjorė atsiprašymų nesiklauso, turi tvirtą nuomonę apie *visus* jaunuolius ir tokia kaip aš jos tikrai nepakeisianti.

Imu atsargiai brautis link autobuso durų, visą laiką jusdama senutės žvilgsnį, deginantį mano pakaušį.

Kai išlipu, iki namų lieka dar kelios gatvės, tad ramiai pėdinu mintyse dėliodama savo privalumų ir trūkumų sąrašą. Pavadininkime tai parengiamaisiais darbais prieš griebiantis strateginio plano.

Mokykloje esu vidutiniokė, bet turiu kitų talentų ir būtų kvaila jų nepanaudoti. Šiomet mums teko šaunus auklėtojas, toks atsidavęs vyrukas, mėgstantis kartoti: viskas, ko reikia, tai atrasti savo kelią ir tuomet juo atkakliai eiti.

Kuo išsiskiriu aš?

Nesu kerinti gražuolė, bet taip pat žinau, kad gilios mėlynos akys merginai – didelis privalumas. Mano tamsūs plaukai sustiprina sodrų žvilgsnio mėlį, o stora savęs nepavadinčiau... jei ne gremzdžiškos kojos, dėl kurių jau metai laikaisi griežtos dietos. Mamai tai atrodo normalu. Vis primena apie sveikos mitybos naudą, mat pati nuo ryto iki vakaro graužia salierus ar kitas šlykštybes. Verslo pasaulyje privalai būti nepriekaištinga, štai todėl ir kovojanti su kiekvienu nelemtu gramu, menkiausia raukšle veide. Tėčiui ši manija kelia juoką, tačiau giliai viduje jis didžiuojasi „išsilaikiusia“ žmona – ne kartą gyrėsi draugeliams, sugužėjusiems pas mus pažiūrėti futbolo varžybų. Naivuolis – tiki, jog užsidėjusi ausines nieko negirdžiu.

Koktu, kai tėtis elgiasi kaip tipiškas patinas, lyg būtų maža tokių vyrų už namų ribų.

Fui, verčiau grįšiu prie savianalizės.

Realiame gyvenime aš labai neįdomi – mergaitė, kurios niekas nepastebi ir nepasigenda vakarėliuose. Turbūt man ko nors trūksta... ko nors neturiu. Atrodo, protas veržiasi lauk, o kūnas, sukaustytas grandinėmis, vos velkasi žeme.

– Sveika, mieloji, – tarpduryje mane pasitinka tėtis. – Ar daug namų darbų?

Amžinai tas pats klausimas, tarsi vis dar būčiau aštuonerių.

– Taip, šiek tiek, – atsakau puse lūpų ir patraukiu į savo kambarį.

Įsijungusi kompiuterį, peržiūriu, kas užduota, ir net atlieku vieną kitą namų darbą, kad per daug neatsilikčiau. Gal tėvai pagaliau paliks mane ramybėje.

– O kur vadovėliai? – paskui atseka tėtis. Jam sunku pripažinti, kad gyvename nebe XX amžiuje.

– Visa mokomoji medžiaga keliami į mokyklos tinklalapį.

– Skurdi naujoji karta... Kompiuteris niekada neatstos popierinės knygos, kuri tiek amžių augino žmogų.

– Galbūt, bet yra, kaip yra.

Sakau neturinti laiko kalboms ir teatrališkai atsidūstu, neva ketindama kibti į užduotis. Tėtis supratingai pasišalina. Virtuali mokymosi aplinka yra mano kasdienis alibi. Vienas juokas įtikinti tėvus, kad darau namų darbus, kai iš tikrųjų naršau instagramą ar ieškau naujos suknelės *Amazon* parduotuvėje. Prieš kelias dienas tėtis net davė man pinigų, nes, pasak jo, visas dvi valandas įnirtingai maigiau klaviatūrą ir nepakėliau akių nuo literatūros rašinio. Koks patiklus vargšelis – jau beveik tiesiai ranką, norėdama grąžinti jam tuos dešimt eurų. Beveik.

Vakarieniaujant tėvai ir vėl pradeda metų diskusiją „ką nori studijuoti mano kaprizingas brolis“. Kadangi broliui pirmam teks laimė stoti į universitetą, namuose šiuo metu įdomus tik jis. Nesakau, kad Albertas moksluikas, toli gražu, tačiau po mėnesio baigia gimnaziją ir tuoj tuoj išmuš didžiojo sprendimo valanda. Tėvai skaičiuoja kiekvieną dūžį.

– Niekada nesuklysi pasirinkęs teisę. Darbo rinkoje teisininkai – amžina klasika. Žmonėms jų nuolatos reikia. Advokatai, notarai... Nors apsispręsti turi pats, žinoma.

Senoji geroji tėčio taktika. Po teisuolio, nesikišančio į sūnaus planus (teisingiau, į tai, kad tokių planų nėra), kauke slepiasi kampanijos už teisę iniciatorius ir vykdytojas. Mama nuosaikesnė. Tenori, kad brolis pagaliau apsispręstų, nes jai iki gyvo kaulo įgriso gyventi tarp abejingų individų. Aišku, garsiai to nesako ir Albertą palaiko, nors, jei šis iki vasaros neprabils, manau, neiškentusi pati pateiks studijų prašymą pirmame pasitaikiusiame fakultete.

O dėl metų herojaus... Brolis seniai apsisprendė siesiąs gyvenimą su pedagogika. Nori mokytojauti. Jam tiesiog patinka visas tas dėmesys, todėl jau kelis mėnesius vaikšto nutaisęs pavargusio filosofo veidą, lyg niekaip nesugalvotų. Svarbu išlaikyti intrigą.

Brolis mokytojas?

Turbūt būna ir blogiau.

Po vakarienės Marta man atsiunčia žinutę, prie jos pridėtas failas su redaguotomis nuotraukomis. Meistriškas darbas.

Gaunu tai, ko trokštu, atrodau kitaip nei iš tikrųjų – nuotraukose esu ne aš, o mergina, kuria svajoju būti kitų akyse. Marta daro stebuklus, turiu jai tai pasakyti. Ypač dabar, kai tarp mūsų perbėgo juoda katė.

Draugei neskambinu. Jau kuris laikas apskritai nesinaudoju skambučio funkcija telefone. Ragelį, kaip žmonės darė praėjusiais dešimtmečiais, keliu nebent tėvams ar pusbroliui. Suaugusieji, nesuprantantys asinchronizmo sąvokos, užsispyrę neigia akivaizdžią tiesą: atėjo laikai, kai galime kalbėtis tarytum realiu laiku, tik be gėdingų pauzių ir kitų gyvo bendravimo trikdžių.

Mano pusbrolis Salva – atskira istorija.

Išsiunčiu Martai balso žinutę.